

[Miljøministeren]

ven forurening. I udformningen af dette princip mener jeg at forslagsstillerne nok går langt videre, end det i praksis vil være muligt, men det er naturligvis et spørgsmål, som nærmere kan belyses under udvalgsarbejdet.

Endelig angår punkt 4 afgrænsning af dem, der kan klage over en afgørelse truffet efter miljøbeskyttelsesloven. Jeg tror ikke, det vil være rimeligt at udvide kredsen af dem, der kan klage efter loven. Den gældende lovs bestemmelser om underretning og klageadgang giver en meget stor kreds af borgere muligheder for at komme frem med deres synspunkter. Der er derfor heller ikke, så vidt jeg kan se, den store forskel mellem bestemmelserne i den gældende lov og den tankegang, som forslagsstillerne har.

Som nævnt mener jeg, at en del af de synspunkter, der ligger i forslaget til folketingsbeslutning, er imødekømt med forslaget til ændring af miljøbeskyttelsesloven, og en del vil kunne tages op i forbindelse med folketingets behandling af produktvurderingsspørgsmålet. I det omfang forslaget går videre end dette, så vil regeringen ikke kunne medvirke ved dets gennemførelse. Men jeg tror, en drøftelse i udvalget af nogle af de punkter, der er nævnt, vil kunne være nyttig.

Jeg skal herefter vende mig til forslaget til folketingsbeslutning fra det radikale venstre om nedsættelse af et udvalg vedrørende miljølove m. v.

Mens VS' forslag til folketingsbeslutning udelukkende anskuer problematikken fra en bestemt side, så anskuer det radikale venstres forslag problematikken fra den stik modsatte side. Dette forslag tager sit udgangspunkt i virksomhedernes og grundejerners forhold. Forslaget sigter mod at gøre administrationen af miljølovgivningen i videste forstand lettere for erhvervslivet og for de ejere af fast ejendom, hvis forhold berøres af denne lovgivning.

Det er derfor også ganske konsekvent, når det i bemærkningerne til forslaget fra det radikale venstre anføres, at sådan et udvalg ud over repræsentanter for miljøministeriet skal bestå af repræsentanter for erhvervslivet, hvorimod der ikke er stillet forslag om, at f. eks. kommuner og amter, for slet ikke at tale om naturfredningsforeninger, miljøgrupper m. v., skal være med i udvalgsarbejdet.

Mens baggrunden for forslaget således ikke efterlader nogen tvivl, er det noget mere

uklart, hvor bredt et sigte forslagsstillerne forestiller sig et udvalgsarbejde om dette emne skal have.

Det siges i bemærkningerne til forslaget, at det radikale venstre har en afgjort positiv holdning til miljølovgivningens hensigt. Det, der lægges op til at ændre, er alene den administrative side af sagen.

Så vidt jeg kan se, kan de administrative problemer ligge på tre niveauer. For det første kan der være tale om, at de administrative bestemmelser i lovgivningen ikke er hensigtsmæssigt udformet. For det andet kan der være tale om, at de centrale statslige myndigheder – først og fremmest miljøministeriet, men også de centrale ankenævn – ikke fungerer administrativt tilfredsstillende. Det drejer sig i praksis om udfærdigelse af bekendtgørelser, cirkulærer m. v. samt om den praksis, der følges ved afgørelse i ankesager. For det tredje kan der være tale om den løbende daglige administration, der jo i praksis først og fremmest varetages af amter og kommuner.

Ser vi på det første spørgsmål, nemlig lovgivningens indretning, så er det et gennemgående træk i den megen lovgivning, der de sidste 5-6 år har været gennemført på dette område, at den har sigtet mod en forenkling af administrationen. Denne forenkling er bl. a. opnået ved at nedlægge særlige myndigheder inden for de forskellige områder, f. eks. sundhedskommissioner og byudviklingsudvalg, og lægge afgørelserne over til amtsråd og kommunalbestyrelser, således at det efterhånden hører til sjældenhederne, at det ikke er kommunalbestyrelsen eller amtsrådet, en borger skal henvende sig til på disse områder. Denne linje vil blive videreført med det forslag til ændring af naturfredningsloven, som vil blive fremsat senere på folketingsåret. Her vil fredningsplanudvalgene blive foreslået nedlagt og deres opgaver overført til amtsrådene.

Der er dog to forhold, der medfører en komplicering af administrationen. Det ene er, at lovgivningen i stadig stigende omfang er udformet således, at offentligheden inddrages i forberedelserne til de beslutninger, der træffes af de offentlige myndigheder. Det andet er, at der gennem ankeforskrifter, regler om aktindsigt m. v. gives den person, hvis forhold er til afgørelse, en bedre retsstilling. Men betalingen for den øgede demokratisering